

MEDDÜCEZİR

Meşaleler yükseldi bir bir kirli sokaklarımda
Şehir bir nefes daha verdi beton yığınlarımdan
Ve bir günah daha değdi ellerimin ulaşamadığı derinliklere
Şimdi geri ister gökyüzü yağmur damlalarını
Çiçekler çekilir tohumlarına
Bir bebek masumiyeti düşer şehrin haydutlarına
Unutulur bin küsur yıllık hakikat
Bir isyan tüter çığlık çığlık
Bir çınlama raks eder
Mahkûmların yumrukladığı kaburgalarımda
İki nefes arası tutuşur nevresimlerim
Kızıl askerler zapt eder
Alnımın ardındaki hükümdarı
İs bulaşır şehrin surlarına
Asfaltın en keskin karanlığında
Düşer eskicinin gölgesi tutuşur duvarlar
Doğar bilmediğim bir mevsimin güneşi
Ve bütün şiirlere inat gülümser çocuklar
Zaman sıkışır göz kapaklarıma

Tanıdık bir ses titretir yüreğimi
Mahbube
Düşer gaipten hüznün renkli yapraklar
Kızıl sular boşalır çocukluğumun hayratlarından
Meddücezirler döver sıcak yollarımı
En uslu anında sonsuzluğun
Sessiz çocuklar koşar
Şehrin sokaklarında
Ve en çaresiz susuşlarımda
Mahbube'yi arar gözlerim